

Poselství povodní

Úvod

Minulou neděli jsem zde pro dnešní den slíbil odpověď na otázku, zda Pán Bůh opravdu pošle dobré lidi do pekla. Když mám nějaký takový plán, tak se jej obvykle snažím dodržet.

O to víc mne udivuje Ježíšova pohotovost a jeho schopnost využít aktuální situace k bezprostřednímu vyučování. Když s učedníky procházel okolo dozrávajících pole, začal mluvit o žni. Když skončil disputaci s celníky na téma daně, hned se k tomu v rozhovoru s učedníky vrátil.

Pro tuto neděli jsem se přeci jen nechal tímto příkladem inspirovat, a svůj původní plán změnil, protože to, co jsme zažili v minulých dnech, nelze nechat bez odezvy. O pekle bude tedy řeč příště, zatímco dnes se můžeme pokusit naslouchat poselství povodní. Při různých rozhovorech, modlitbách a čtení jsem nabyl přesvědčení, že tato změna bude dobrá a prospěšná.

Rozhodl jsem se změnit svůj vlastní plán i proto, že mnozí z nás v tomto týdnu byli také nuceni změnit své plány. Když jste tu seděli před týdnem, tak - přestože do světlíku vytrvale bušil silný déšť - asi jste každý měli nějakou představu, jak tento týden prožijete. A jsem si jistý, že většina z nás ho prožila trochu nebo hodně jinak. Už jen třeba v tom smyslu, že jsme před týdnem nečekali, jakou pozornost budeme věnovat zprávám.

Mnoho věcí bylo jinak. A chtěl bych tyto okolnosti spojit s některými biblickými verši, protože věřím, že nám pod dojmem právě prožitých událostí zazní s větší vahou.

A hned ten první postřeh souvisí právě s našimi plány a jistotou našeho života:

Jakub 4:13-15

První postřeh z toho zní:

1. Naše plány podléhají Pánu Bohu

Jak víte, věřím na plánování. Víím, že je to velmi užitečná a prospěšná věc. Pokud se i jen dva lidé chtějí sejít a nějaký čas spolu být, musí si takové setkání naplánovat. Ano, je pravda, že se mohou potkat jen tak „náhodou“, ale kdyby spoléhali pouze na tuto „náhodu“, může se stát, že se nepotkají vůbec.

A co teprve, když se má sejít lidí více. Aby se to podařilo všem realizovat, musí se plánu podřídit.

Ale při tom všem užitku plánování času, a při pohledu do velmi zaplněných diářů mnohých z nás, nám nezbyvá nic jiného, než pokorně uznat, že každý náš plán podléhá Božímu schválení. A i když nemusíme vždy mluvit v podmiňovacím způsobu - tedy „Bude-li Pán chtít“ - pak bychom s touto myšlenkou měli všechny své plány skládat.

I ke druhému postřehu, závěru nás vede Jakubův text:

2. Náš život nemáme ve své moci, jak si myslíme

Jakub 4:14b+c

Jsme fyzické bytosti, z masa a kostí, máme každý svou váhu, máme sílu, a přesto Jakub mluví o lidském životě jako o páře.

Můj osobní dojem je, že řada lidí okolo nás žije v přesvědčení, že má svůj život plně ve své moci, plně pod kontrolou. Můj osobní dojem je i ten, že v podobném životním stylu žije i řada křesťanů. Navenek vám možná řeknou, že ve všem spoléhají na Pána Boha a podřizují se mu, ale v reálu si spoustu věcí udělají po svém.

Svůj život nemáme pod kontrolou. Musíme pokorně uznat Boží nadvládu a přijmout ten fakt, že jsme jen závislími bytostmi. A pak můžeme přijímat každý den s velkou vděčností a můžeme děkovat třeba za každý den, který proběhl bez nějaké katastrofy.

O co nejistěji vidíme svůj vlastní život, s o to větší jistotou se pak můžeme opřít o Boží existenci.

3. Bůh je jedinou neotřesitelnou jistotou celého vesmíru

Žalm 62:7-8

Velká voda lehce s sebou brala spoustu malých věcí, snadno strhla i zahradní chatky, někde silně narušila i zdánlivě pevné stavby a díky podmáčení padaly mohutné stromy. Ale když protékala okolo skal, nic s nimi nenadělala. Skály stojí dál.

Ke skále je Bůh opakovaně přirovnáván, a to mám dojem, že ve slově skála žalmisté našli nejsilnější možné přirovnání, protože ve skutečnosti jde o něco ještě mnohem pevnějšího.

A on je stejně velký a stejně mocný, i když se kolem nás dějí hrozné věci. On je velký a mocný za všech okolností. On stále má moc, i když my ji ztrácíme.

V celém vesmíru nenajdete nic a nikoho, co nebo kdo by mělo trvání od minulé věčnosti do budoucí věčnosti. Bůh však zůstává stejný. Včera, dnes i navěky. A je-li on stejný, je stále stejná míra jeho lásky.

Římanům 8:38-39

4. Nic nás nemůže odloučit od lásky Kristovy

NIC. Když Pavel píše nic, tak myslí nic. V krátkém seznamu uvádí život a smrt, anděly a mocnosti, přítomnost a budoucnost, výšiny a hlubiny a nakonec - slovy „ani co jiného v celém tvorstvu“ - nechává otevřená dvířka pro vše ostatní, takže můžeme třeba dodat: ani voda ani oheň, ani úraz nebo zemětřesení.

Ježíšova láska je jistotou, která má trvalý charakter. Jakmile jsme ji jednou zakusili a přijali, tak si můžeme být jistí, že ona tu stále je, stále působí - a to bez ohledu na všechny vnější okolnosti a bez ohledu na naše vnitřní pocity. Žádná přírodní pohroma nebo pocitová nejistota nás absolutně nemůže vyrvat z jejího působení. Tím si, milí přátelé, můžeme být naprosto jistí.

Můžeme zakoušet pokoj v časech nepokoje, protože jsme v jeho rukách.

V něčem nám to dnešní pozměněné téma přeci jen zapadne do kontextu kázání o posledních dnech. Když totiž sledujeme všechny zprávy a vidíme, co se děje, pak v tom můžeme vyčíst i utvrzení o tom, že:

5. Blíží se čas konce

Marek 13:8

Je sice pravda, že zde v této konkrétní Ježíšově předpovědi není řeč o povodni, ale o zemětřesení a hladu. Tedy o jiných pohromách. Byť souvislost s hladem nemusí být příliš vzdálená. Místně a konkrétně se mohlo stát, že některé z rodin voda vzala potraviny. Jinou otázkou pak je, co bude s úrodou na zaplavených a podmáčených polích.

V kontextu dnešní globální společnosti a spektru sociálních dávek to ve finále možná ani nepoznáme, ale stejně si nenechme vzít zvuk onoho upozornění, že se blíží doba konce. Každá zvěst o nějakém takovém neštěstí nás, kromě jiného, může upozornit: je to znamení, že se blíží konec, a že já mám tedy být v pohotovosti a připravený.

6. Síla společenství a modliteb

1. Kor. 12:26-27

Osobně mám dojem, že události minulého týdne potvrdily pravdivost tohoto výroku. Patříme do jednoho těla, do jedné rodiny, a nemůže nám být lhostejné, když jeden z nás trpí.

Pozoruhodné bylo, že když se v pondělí do Bételu nastěhovali evakuanti (tak vám asi ještě nikdo neřekl, že?), tak asi do 15 minut volal předseda RCB, Daniel Fajfr, a ptal se, jak to vypadá, a čím by mohla církev konkrétně pomoci.

Přišly i další telefonáty, včetně nabídky třeba fyzické pomoci až z Brna. Snažil jsem se tato povzbuzení předávat dál, aby ta sounáležitost v Boží rodině byla patrná.

A myslím, že v noci z pondělka na úterý jsme zakusili výraznou Boží odpověď na modlitby. K evakuaci Netřebic a dalších vesnic došlo proto, že se částečně protrhla hráz Komárovského rybníka nad nimi, a hrozilo její úplné protržení, a tedy přívalová vlna s velkými následky.

Někdy v osm večer jsme pak našli zprávu, že statik o dané hrázi prohlásil, že nemá šanci se udržet, a to bylo velmi kruté.

Modlili se někteří členové, modlili se i v Radě, kde zrovna měli tou dobou jednání. A můj osobní dojem z toho je takový, že modlitby a díky nim pak Boží pomoc zasáhla v té míře, že hráz zůstala jen s tou menší průrvou a voda tak odtékala postupně. Věřím tedy, že v tom je čitelný Boží zásah a pomoc.

Závěr

Dovolte mi tedy zopakovat, co můžeme ve zvuku valící se vodní masy slyšet a rozumět jako poselství od toho, o kterém je řečeno, že „rozkazuje i větru a vodám“ (Lk 8:25)?

1. Můžeme přemýšlet dopředu, můžeme uvažovat o příštích dnech, týdnech a měsících, můžeme mít své představy a plány, ale to vše s vědomím, že

Naše plány podléhají Pánu Bohu

On je může změnit ve zlomku vteřiny.

2. Berme svůj život jako svěřený dar, ne jako naše pevné osobní vlastnictví, protože **Náš život nemáme ve své moci, jak si myslíme**. Je třeba pokorně uznat Boží nadvládu nad ním.

3. Ve všech nejistotách, které zakoušíme - a nemusí jít jen o příliš mnoho vody - mohou nastat i složitější situace. Tak ve všech těchto nejistotách se může spolehnout na to, že

Bůh je jedinou neotřesitelnou jistotou celého vesmíru

A On je na naší straně!

4. A svou vládu a moc prokázal i tím, že lidstvu nabídl záchranu ze všech strastí, nemocí, ale především záchranu od hříchu. Nabídl svoji lásku, a od té nás **už nic nemůže odloučit!!** Vůbec NIC!!

5. Každá přírodní katastrofa je mimo jiné i připomínkou, že se **Blíží čas konce**. Je znamením toho, že přijde čas, kdy už žádné katastrofy nebudou, kdy zavládne atmosféra Božího pokoje.

6. A to poslední - dokud jsme ještě tady, v dobách nepokoje, neváhejme využít **Sílu společenství věřících a jejich společných modliteb**. To je něco, co nás může pohodlně podržet „nad vodou“, v dobách, kdy se nic neděje, ale právě i v dobách, kdy nám docházejí síly.

Mám za to, že nejlepší by bylo přát si - a klidně se za to i modlit - aby už žádná velká voda nepřišla, aby nepřišla žádná katastrofa nebo složitá okolnost. Nicméně Bible nám nezastírá, že dokud jsme na zemi, tak podobné jevy prostě musíme očekávat. A tak je lepší si přát, a klidně se za to i modlit, abychom obstáli, aby nás Boží slovo povzbuzovalo a aby nás Duch svatý o tom všem ujišťoval.